

Nové příběhy se šťastným koncem

Ztracená lasička

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Ztracená lasička

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Nové příběhy se šťastným koncem
– Ztracená lasička – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Ztracená lasička

Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Zuzana Pospíšilová, 2024

Illustrations © Zuzana Slánská, 2024

Cover photos © vladhad; Bildagentur Zoonar GmbH; JasminkaM;

Itija / Shutterstock.com

Publikace vznikla ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7005-6

ISBN e-knihy 978-80-253-7012-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7013-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7009-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pan učitel Tomáš

Třída pana učitele Tomáše vůbec nevypadala jako běžná školní třída. Připomínala spíš přírodovědné muzeum, galerii a čarodějnické doupě, vše v jednom. Dětem se to moc líbilo a do školy chodily rády. Pan učitel toho totiž věděl o přírodě víc než všichni ostatní učitelé jejich školy dohromady. Na stěnách nebylo ani jedno volné místo, protože tam visely fotografie rostlin a zvířat nebo obrázky od dětí. Na okenních parapetech probíhala nepřetržitě výstava kamenů, samorostů a jiných přírodnin.

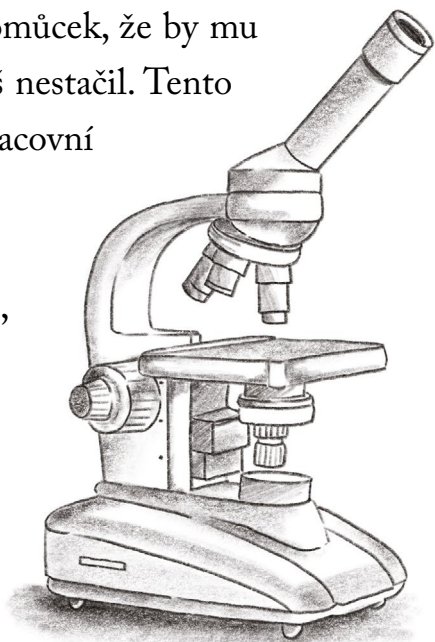

„Až půjdete na procházku, mějte pokaždé oči otevřené a uši nastražené. Všímejte si všeho okolo. A když narazíte na něco zajímavého, vyfoťte to nebo doneste,“ nabádal často své žáky. Není divu, že byla třída stále plná netradičních věcí. Každý chtěl mít svůj úlovek vystavený, aby ho ostatní mohli obdivovat. Honzíkovi se podařilo donést nepoškozenou šnečí ulitu. Uvnitř byla sice prázdná, ale pan učitel i tak hned věděl, komu patřila. Z tvrdého papíru vyrobil cedulku, na kterou napsal název živočicha. Děti tak mohly o přestávce šnečí ulitu nejen obdivovat, ale také si přečíst, že ji obýval hlemýžď pruhovaný. Katka donesla kamínek, který našla u řeky Blanice. Zvláštní byl hlavně tím, že měl tvar dokonalého srdíčka. Eliška s sebou do školy vzala pampelišky, které měly k sobě srostlé stonky. Hlavičku s okvětními lístky ale měla každá svou.

Škoda že pampelišky brzy uvadnou. Ve váze moc dlouho nevydržely.

To ale stále nebylo všechno. Ve třídě měli také mikroskop, pod kterým mohli pozorovat zázraky přírody. Aby se mikroskop nezničil, mohly ho děti používat jen pod dohledem pana učitele, takže ho měl na svém psacím stole. Stůl pana učitele byl ovšem taky velmi netradiční, zejména svou velikostí. Měl ozdobně vyřezávané nožky a celý byl z dubového masivu. Pan učitel měl tolik všelijakých věcí a pomůcek, že by mu obyčejný stůl nejspíš nestačil. Tento měl nejen velkou pracovní plochu, ale taky hodně velkých a hlubokých šuplíků, ve kterých bylo ukryto mnoho překvapivých

pomůcek. Ty pan učitel při vyučování vytahoval podobně jako kouzelník z klobouku. Nikdo netušil, co všechno se do šuplíků pana učitele může vejít.

Ačkoliv se to zdálo neuvěřitelné, ve třídě se našlo místo i pro akvárium s rybičkami a klec se dvěma morčaty. Denně byli vylosovaní tři žáci. Jeden měl na starosti čistotu tabule, druhý úklid třídy a třetí krmení zvířátek, takže o ně bylo dobře postaráno.

V jiných třídách děti dostávaly odměnou za splněné úkoly třeba razítko do sešitu nebo nálepky smajlíků. U pana učitele Tomáše však děti dostávaly sojčí pírko, plochý úlomek břídlíce s otiskem přesličky, klacík, který okousal bobr, kropenatou skořápku z kukaččího vajíčka, vylišovaný čtyřlístek a jiné přírodní zajímavosti.

Deset tisíc druhů

Jirka s Anetkou chodívali ze školy pěšky. Tedy v případě, že pro ně přišel tatínek. To si vždycky udělali hezkou procházku. Tatínek naplánoval nějakou trasu, takže se domů dostali jinudy než obvykle. Při procházce s ním obě děti často hrávaly různé hry, třeba na schovávanou. Jirka si pokaždé hledal ty nejzvláštnější skryše. Třeba v dutině starého stromu, mezi obrovskými balvany obrostlými mechem nebo v trnitém křoví, kam by se nikdo dobrovolně nevydal. Maminka

se vždycky zlobila, protože po jejich návratu musela dát úplně všechno oblečení vyprat.

Jirka během procházek zjistil, že se mu na mechu hezky odpočívá, protože je pěkně měkký a hebký. A protože měl oči dokořán, jak radil pan učitel, všiml si, že na různých místech vypadal mech jinak.

„Co je to?“ zeptal se táty.

„Přece mech,“ odpověděl s úsměvem tatínek.

„A co je v tom případě tamhleto?“ zeptal se Jirka a vítězoslavně ukázal na úplně jiné zelené bochánky pod stromem.

„Taky mech.“

„Ale není stejný,“ nadnesl Jirka.

„To fakt není,“ souhlasila Jirkova sestra Anetka. „Tenhle má delší chloupky,“ dodala.

„To nejsou chloupky,“ opravil ji tatínek.

„No tak větvičky?“ nevěděla si rady Anetka.

Tatínek to taky nevěděl, ale Jirka měl jasno.

„Donesu to do školy a zeptám se pana učitele.“

Tatínek ale zavrtěl hlavou. „Mech bychom sbírat neměli. Nevyznáme se v něm a některé druhy by mohly být chráněné! Raději to jen vyfotím.“

„Škoda,“ špitl Jirka. Anetka byla taky zklamaná, ale ne kvůli mechu. Bylo jí líto, že její třída je jen obyčejná školní učebna.

Občas za svým mladším bráškou o přestávce chodila pod záminkou, že mu nese svačinu nebo důležitý vzkaz. Ve skutečnosti se nemohla nabažit atmosféry, která z třídy pana učitele Tomáše vyzařovala.

Doma se Anetka s Jirkou pokoušeli podle fotek najít názvy mechů pomocí internetu. Zatímco maminka prala jejich špinavé oblečení, tatínek dětem v hledání pomáhal.

„Cože?“ vytřeštil oči a nahlas přečetl, že existuje více než deset tisíc druhů mechu.

„Tak proto je každý jiný,“ přikývl Jirka.

Než na to stačil někdo zareagovat, maminka už je volala k večeři.

„Mňam, špagety,“ pochvalovala si Anetka. Špagety obě děti odmala milovaly. Jirka se ještě ani nepustil do jídla a už byl přesvědčený, že si přidá.

Mechová výprava

Když děti ráno s panem učitelem probíraly zážitky předchozího dne, Jirka se zmínil o mechu. Pana učitele to nadchlo. Hned dostal nápad. „Dnes vás zvu na mechovou procházku,“ řekl dětem. Pokaždé totiž jejich malé výlety do přírody nějak nazval. *Indiánské stopování* bylo zaměřeno na hledání stop různých zvířat. Dokonce měli i sádku, aby mohli na místě udělat odlitky. Ty pak ve třídě vystavil a děti si je ve volných chvílích prohlížely, takže dokázaly jednotlivé stopy

hravě rozeznat. *Listování* zase bylo podzimní sbírání zbarvených listů. Ve škole pak děti poznávaly, ze kterého stromu listy spadly. *Čapí hnízdo* byla procházka zaměřená na sbírání roští a suchých větviček. Nakonec z nich děti v údolí postavily hnízdo. Ne na stromě, ale na zemi. V zimě dokonce společně vytvořili *údolí sněhuláků*. Stezku k dračí skále olemovaly svými vlastnoručně vyrobenými sněhuláky. Dnes se ovšem těšily na *mechovou procházku*. K tomu nápadu inspiroval pana učitele Jirka, který vyprávěl o tom, jaké mechy viděl a co tatínek zjistil na internetu.

„Mech roste většinou na vlhkých a stinných místech,“ vysvětloval dětem pan učitel. „Proto se zkusíme dostat blíže k našemu Vorlinskému potoku,“ dodal. Od školy šly děti spořádaně ve dvojstupech, ale to jim moc dlouho nevydrželo. Za pár minut se ocitly na pěšině a dvojstup se proměnil v chumel švitořících

a poskakujících dvojnožců. Sem tam někdo odběhl, když zahlédl něco zajímavého, a pak se zase vrátil. Pan učitel děti nenapomínal. Měl radost, že jsou spokojené.

„Tohle je taky mech?“ zeptala se nahlas Natálka a posunky lákala pana učitele na místo, kde na obnažených kořenech stromu našla něco zeleného.

Pan učitel chtěl Natálku napomenout, že se v přírodě nehuláká, ale musel by na ni zakřičet, aby slyšela, a tak nad tím raději jen mávl rukou a přispěchal na místo. S ním i další zvědavci.

„Ano, tady máme ukázkou dalšího druhu mechu,“ zaradoval se. A podle malého atlasu se snažil mech pojmenovat. Latinský název byl ale tak krkolomný, že si ho nikdo nezapamatoval.

„Au, co to děláš?“ ohradila se Lucka, kterou Filip šlehnul pružnou zelenou větvíčkou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nové příběhy se šťastným koncem – Ztracená lasička.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.